

VENDIM
Nr.23, datë 4.11.2008

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Vladimir Kristo	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Gjergj Sauli	Anëtar i “ “
Fehmi Abdiu	Anëtar i “ “
Kujtim Puto	Anëtar i “ “
Xhezair Zaganjori	Anëtar i “ “
Sokol Sadushi	Anëtar i “ “
Sokol Berberi	Anëtar i “ “
Vitore Tusha	Anëtar i “ “
Petrit Plloçi	Anëtar i “ “

me sekretare Blerina Çinari, në datën 6.5.2008, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.5 Akti që i përket:

KËRKUES: Ëngjëll Hysenbegasi, Arion Hysenbegasi, Daniela Cetri, Lindita Lulja, Isuf Melçani, Hero Melçani, Faik Minarolli, Mjesër Minarolli, Shkëlqim Minarolli, Luljeta Mulosmani, Fatlinda Selenica, Hysnie Minarolli, Gerond Minarolli, Armand Minarolli, Mynever Minarolli, Teuta Spaho, Kozeta Tola, Elvira Poncari, Entela Abaxholi, Ihsan Toro, Eno Toro, Denis Toro, të përfaqësuar nga av. Arqile Nini, me prokurë.

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Zhuli Bregasi, Hektor Bregasi, të përfaqësuar nga av.Albens Tabaku, me prokurë. Viliam Bregasi, në mungesë.

Bashkia Pogradec (për llogari të Komisionit të Kthimit dhe Kompensimit të Pronave pranë bashkisë Pogradec), në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi si antikushtetues i vendimeve nr.255, datë 10.2.2005 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Korçë; nr.122, datë 25.5.2005 të Gjykatës së Apelit Korçë dhe nr.317, datë 15.3.2007 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 134/”g”, 131/”f” dhe 42/1/2 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, nenet 27, 28, 29 dhe 30 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Petrit Plloçi, përfaqësuesin e kërkuësve av. Arqile Nini, i cili kërkoj pranimin e kërkesës, përfaqësuesin e subjekteve të interesuara av.Albens Tabaku, i cili kërkoj rrëzimin e kërkesës, dhe pasi shqyrtoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Kërkuësit Ëngjëll Hysenbegasi etj., dhe subjektet e interesuara Zhuli Bregasi etj., janë përkatësisht trashëgimtarë ligjorë të vëllezërve Starova. Të dy palët, me kërkesa të veçanta, i janë drejtuar Komisionit të Kthimit dhe Kompensimit të Pronave (KKKP) pranë bashkisë Pogradec, duke kërkuar: kërkuësit - të njihen bashkëpronarë mbi objektin ish-muze dhe një godinë dykatëshe pas tij; subjektet e interesuara - të njihen pronarë të vetëm mbi këto objekte. Vendimet e KKKP-së, që kanë njohur bashkëpronarë mbi këto objekte trashëgimtarët e dy vëllezërve Starova, janë kundërshtuar në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Korçë, e cila me vendimin nr.255, datë 10.2.2005 ka pranuar kërkesëpadinë, i ka njohur paditësit (subjekte të interesuara) pronarë të vetëm mbi pronën objekt konflikti dhe ka rrëzuar kundërpadinë e kërkuësve Hysenbegasi.

Ky vendim është lënë përfundimisht në fuqi me vendimin nr.122, datë 25.5.2005 të Gjykatës

së Apelit Korçë dhe me vendimin nr.317, datë 15.3.2007 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

Kërkuesit pretendojnë se vendimet e mësipërme janë rrjedhojë e një procesi të parregullt ligjor dhe kanë kërkuar shfuqizimin e tyre, duke parashtruar:

- Gjykata e Apelit ka qenë e njëanshme në gjykimin e kësaj çështjeje, në trupin gjykues ka marrë pjesë një gjyqtar që kishte dhënë dorëheqjen më parë nga gjykimi.

- Çështja në shkallë të parë dhe në Gjykatën e Lartë nuk është shqyrtuar nga një gjykatë e caktuar me ligj.

- Vendimet gjyqësore të dhëna nga gjykatat janë të paarsyetuara.

Përfaqësuesit e subjekteve të interesuara, Zhuli Bregasi dhe Hektor Bregasi, kërkuar përpara Gjykatës Kushtetuese rrëzimin e kërkesës duke parashtruar:

- Pretendimet për njëanshmëri të gjykatave nuk qëndrojnë. Kërkuesit pretendojnë se gjyqtarët e apelit janë miq të ngushtë të paditësit, por nuk i kanë provuar këto pretendime.

- Pretendimi se çështja nuk është shqyrtuar nga një gjykatë e caktuar me ligj nuk është ngritur në asnjë shkallë të gjykimin. Në këtë kuptim kërkuesit nuk kanë ezauruar mjetet ligjore për mbrojtjen e të drejtave të tyre.

- Lidhur me pretendimin për mosarsyetimin e vendimeve gjyqësore, gjykatat i kanë kushtuar vëmendje të gjitha provave, duke i çmuar ato në harmoni me njëra-tjetrën për zgjidhjen e kësaj çështjeje.

II

Për verifikimin e pretendimeve të ngritura, Gjykata Kushtetuese u përqendrua në aspektet që lidhen me të drejtën për një proces të rregullt gjyqësor, parashikuar në nenin 42 të Kushtetutës.

1. Lidhur me pretendimin për shkeljen e parimit të paanshmërisë në gjykimin në gjykatën e apelit

Kërkuesit kanë pretenduar se në gjykimin e kësaj çështjeje, është shkelur parimi i paanshmërisë së gjykatës, sanksionuar në nenin 42/2 të Kushtetutës. Konkretisht, sipas kërkuesve, në trupin gjykues të Gjykatës së Apelit Korçë ka marrë pjesë një gjyqtar që ka pasur njohje me palën paditëse.

Gjykata Kushtetuese vlerëson se, në kuadrin e parimeve kushtetuese që qëndrojnë në themel të një procesi të rregullt gjyqësor, respektimi i parimit të paanshmërisë mundëson krijimin e besimit që gjykatat duhet të gëzojnë në një shoqëri demokratike. Paanshmëria kërkon që drejtësia jo vetëm të bëhet, por dhe të shihet që bëhet. Në demokraci, ligjshmëria e rolit të gjyqtarit varet jo vetëm nga qenia e tij, por dhe nga shfaqja e tij i paanshëm dhe i pavarur, duke qenë roli i tij në mënyrë esenciale pasiv dhe *super partes*.

Ekzistenca e paanshmërisë duhet të verifikohet duke aplikuar dy teste: testin objektiv, që shqyrton nëse gjyqtari ka ofruar garanci procedurale të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim legjitim të anshmërisë, dhe testin subjektiv, që ka të bëjë me bindjen e brendshme të gjyqtarit për mënyrën e zgjidhjes së çështjes. Nga pikëpamja e testit subjektiv, gjykimi konsiderohet i paanshëm derisa njëra nga palët, në rrjedhën e procesit, të paraqesë prova për të vërtetuar të kundërtën (vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr.7, datë 11.3.2008 dhe nr.11, datë 2.4.2008).

Nga këndvështrimi i testit subjektiv, kërkuesit nuk kanë vënë në dyshim bindjen e brendshme të gjyqtarit përkatës për mënyrën e zgjidhjes së çështjes. Prandaj, mbetet të shqyrtohet pretendimi nga pikëpamja e testit objektiv.

Në çështjen në gjykim, konstatohet se gjyqtari A.K., anëtar i trupit gjykues të Gjykatës së Apelit Korçë, i ka drejtuar kryetarit të kësaj gjykate një kërkesë për heqje dorë nga gjykimi. Ky i fundit, me vendimin datë 27.4.2005, ka rrëzuar kërkesën, duke arsyetuar se shkaqet e ngritura nga gjyqtari nuk janë të bazuara në nenin 72 të Kodit të Procedurës Civile dhe shprehet se “Është për t’u theksuar se paditësi Zhuli Bregasi ka njohje me të gjithë gjyqtarët e apelit, si dhe me personelin e administratës. Kjo lidhje ka të bëjë dhe me natyrën e paditësit, me rrethin e madh shoqëror që ka, si dhe me angazhimet dhe punët që kryen.”

Në rrethanat e mësipërme, Gjykata Kushtetuese vlerëson se Gjykata e Apelit Korçë, në përbërje të së cilës ka qenë edhe gjyqtari A.K., nuk i ka ofruar palës së paditur (kërkuesve) garancitë e nevojshme që do t’u largonin dyshimin për njëanshmërinë e gjykatës. Përkundrazi, megjithëse një nga anëtarët e trupit gjykues ka kërkuar të heqë dorë nga gjykimi i kësaj çështjeje, kryetari i gjykatës jo vetëm nuk e ka pranuar këtë kërkesë, por ka deklaruar në vendimin e tij edhe njohjet e palës paditëse me gjyqtarë të kësaj gjykate, veprim ky që vë seriozisht në dyshim paanësinë e kësaj gjykate.

Justifikimi i rrëzimit të kësaj kërkesë, me arsyetimin se shkaqet e ngritura nga gjyqtari nuk janë të bazuara në nenin 72 të Kodit të Procedurës Civile, nuk harmonizohet me detyrimin që kanë gjykatat për respektimin e parimeve kushtetuese, të procesit të rregullt e të paanësisë.

Nisur nga sa më sipër, Gjykata Kushtetuese arrin në përfundimin se gjykata e apelit ka cenuar parimin e paanshmërisë si element i së drejtës për një proces të rregullt ligjor.

2. Lidhur me pretendimin se çështja në shkallë të parë dhe në Gjykatën e Lartë nuk është gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj

Kërkuesi e mbështet këtë pretendim në dy argumente, të cilat do të analizohen nga gjykata në vijim, të ndara nga njëra-tjetra.

2.1 Kërkuesi pretendon se gjykimi i çështjes në shkallë të parë është bërë nga një gjyqtar i vetëm, në vend që të gjykohej nga një trup gjykues i përbërë nga tre gjyqtarë.

Gjykata Kushtetuese konstaton se këtë pretendim kërkuesit e kanë ngritur vetëm në parashtrimet e tyre në seancën gjyqësore të zhvilluar në Gjykatën e Lartë, më datë 15.3.2007, por nuk e kanë ngritur as në ankimin përpara Gjykatës së Apelit dhe as në rekurs.

Me këtë rast, Gjykata Kushtetuese rithekson se, në kuptim të nenit 131/f të Kushtetutës, shterimi i mjeteve të ankimit në gjykatat e zakonshme është një kusht, i cili bën të mundur juridiksionin kushtetues për shkelje të të drejtave themelore për një proces të rregullt. Në këtë mënyrë, ky rregull përbën një aspekt të rëndësishëm të parimit, se procedura e zgjidhjes së ankesave individuale përpara Gjykatës Kushtetuese është plotësuese (subsidiare) e gjykimit në gjykatat e zakonshme lidhur me mbrojtjen e të drejtave kushtetuese (parimi i subsidiaritetit). Shterimi nënkupton që kërkuesi duhet t'i shfrytëzojë në shkallët e sistemit gjyqësor të gjitha mjetet e lejueshme dhe mundësitë procedurale për vendosjen në vend të të drejtave të pretenduara. Mjetet ligjore shterojnë kur, në varësi të rrethanave të çështjes, rregullat procedurale nuk parashikojnë mjete të tjera ankimi (vendimi i Gjykatës Kushtetuese nr.17, datë 18.7.2005). Rregulli i shterimit të mjeteve, i vendosur nga neni 131/f i Kushtetutës, e detyron kërkuesin që për zgjidhjen e çështjes së tij t'u drejtohet të gjitha instancave gjyqësore të zakonshme, përpara se t'i drejtohet Gjykatës Kushtetuese. Shterimi i mjeteve juridike nënkupton gjithashtu jo vetëm adresimin instancave të gjykatave të zakonshme, por edhe konsumimin, si rregull, para tyre të çdo pretendimi ligjor që parashtrohet si shkak shfuqizimi në kërkesën drejtuar Gjykatës Kushtetuese.

Në këto rrethana, Gjykata Kushtetuese arrin në përfundimin se ky pretendim nuk mund të merret në shqyrtim kjo gjykatë, përderisa nuk është ngritur në gjykatat e juridiksionit të zakonshëm.

2.1 Kërkuesi pretendon se edhe Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, për mënyrën e hedhjes së shortit dhe mënyrën e formimit të trupit gjykues, nuk ka qenë një gjykatë e caktuar me ligj, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës.

Sipas kërkuesve, relatori i çështjes, i shpallur fillimisht në Gjykatën e Lartë është zëvendësuar me një relator tjetër. Po ashtu, në gjykimin e çështjes në datën 15.3.2007, në përbërjen e trupit gjykues ka marrë pjesë një gjyqtar i pashpallur në listën për gjykimin e kësaj çështjeje në këtë datë dhe, sipas tyre, pjesëmarrja e tij në këtë trup gjykues nuk ishte hedhur në short.

Gjykata Kushtetuese konstaton se kjo çështje është shpallur në Gjykatën e Lartë për t'u gjykuar më datë 8.2.2007, duke u shpallur dhe emri i relatorit. Me kërkesën nr.H-54, datë 20.12.2006, pala paditëse në gjykim (Hektor Bregasi) i është drejtuar gjyqtarit relator duke i kërkuar që të heqë dorë nga çështja dhe nga trupi gjykues, duke hedhur dyshime mbi paanshmërinë e tij. Neni 73 i Kodit të Procedurës Civile parashikon se "Gjyqtari, i cili vlerëson me ndërgjegje se ka shkaqe të arsyeshme për të mos marrë pjesë në shqyrtimin e një çështjeje, i kërkon kryetarit të gjykatës zëvendësimin e tij. Kryetari i Gjykatës, kur e sheh me vend kërkesën, urdhëron zëvendësimin e tij me një gjyqtar tjetër të asaj gjykate."

Nga dosja gjyqësore rezulton se gjykimi i kësaj çështjeje është shtyrë dhe është shpallur për t'u shqyrtuar në një datë tjetër, me një tjetër gjyqtar relator. Kjo vërteton se relatori i parë ka hequr dorë nga pjesëmarrja në shqyrtimin e kësaj çështjeje dhe se kjo kërkesë është pranuar nga kryetari i gjykatës. Dispozitat procedurale përcaktojnë si një nga detyrimet e administratës gjyqësore, gjatë zhvillimit të gjykimit në Gjykatën e Lartë, shpalljen e listave të shqyrtimit të rekurseve, të paktën 15 ditë përpara datës së shqyrtimit (neni 482/3 i Kodit të Procedurës Civile), detyrim që rezulton i respektuar nga kjo gjykatë.

Nga vendimi i Gjykatës së Lartë konstatohet, gjithashtu, se relatori i caktuar fillimisht nuk ka marrë pjesë në gjykimin e kësaj çështjeje as si anëtar i trupit gjykues, për të mos krijuar te palët

dyslime mbi anshmërinë e tij në këtë gjykim. Përsa i përket pjesëmarrjes në këtë kolegji të gjyqtarit tjetër, neni 13 i ligjit nr.8588, datë 15.3.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës së Lartë të Republikës së Shqipërisë”, përcakton se “Kolegjet e Gjykatës së Lartë gjykojnë me trup gjykues të përbërë nga 5 gjyqtarë. Kur trupi gjykues nuk mund të formohet nga gjyqtarët e një kolegji, ai plotësohet me gjyqtarë të kolegjit tjetër. Këta gjyqtarë caktohen me short.”

Në këto rrethana Gjykata Kushtetuese konkludoi se kërkuesi nuk ka vërtetuar se neni 13 i sipërcituar është shkelur nga Gjykata e Lartë dhe se pjesëmarrja e gjyqtarit tjetër nuk është hedhur në short nga kjo gjykatë. Po ashtu, fakti që ky gjyqtar është anëtar i Kolegjit Penal nuk e bën këtë proces të parregullt në kuptimin kushtetues.

3. Lidhur me pretendimin se vendimet gjyqësore nuk janë të arsyetuara

Kërkuesit kanë pretenduar se vendimet që kundërshtohen nuk janë bazuar në provat dhe në vendimet e gjykatës së formës së prerë. Sipas tyre, Gjykata e Apelit Korçë dhe Gjykata e Lartë në vendimet e tyre nuk kanë arsyetuar shkaqet ligjore, si e humbën ata pronësinë dhe si e fituan paditësit (subjekte të interesuara).

Gjykata Kushtetuese vë në dukje se Kushtetuta e Republikës së Shqipërisë, në nenin 142 të saj, sanksionon detyrimin e gjykatave të të gjitha niveleve për të arsyetuar vendimet e tyre. Gjykatat duhet të parashtrajnë në mënyrë të përmbledhur rrethanat e faktit, provat mbi të cilat bazohet vendimi, mënyrën e vlerësimit të këtyre provave, pra të tregojnë me qartësi të mjaftueshme arsyet mbi të cilat mbështesin vendimet e tyre.

Gjykata Kushtetuese thekson se vendimet gjyqësore që japin gjykatat e të gjitha niveleve në përfundim të gjyimit, përbëjnë aktin procedural kryesor të të gjithë procesit gjyqësor. Ato përmbledhin dhe finalizojnë përfundimisht qëndrimet që mban gjykata lidhur me çështjen në gjykim (vendimi i Gjykatës Kushtetuese nr.33, datë 8.12.2005). Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut, duke iu referuar procesit të drejtë, të garantuar nga neni 6 i Konventës europiane të të drejtave të njeriut, ka theksuar se “Neni 6 i detyron gjykatat të arsyetojnë vendimet e tyre, por kjo nuk mund të kuptohet sikur kërkohet një përgjigje e detajuar për çdo argument” (vendimi i GJEDNJ në çështjen Van de Hurk kundër Holandës, 19 prill 1994, § 61).

Me këtë rast Gjykata Kushtetuese rithekson se nuk është detyrë e saj të analizojë provat dhe faktet se ku janë bazuar gjykatat për zgjidhjen e kësaj çështjeje. Kjo mbetet detyrë funksionale e gjykatave që zgjidhin çështjen, por në aspektin e kontrollit kushtetues, Gjykata Kushtetuese konstaton nëse në procesin gjyqësor gjykatat kanë cenuar parimet kushtetuese që garantojnë respektimin e të drejtave të palëve gjatë këtij procesi. Funksion i një vendimi të arsyetuar është t’u tregojë palëve që ato janë dëgjuar. Nga ana tjetër, vetëm duke dhënë një vendim të arsyetuar mund të realizohet një kontroll publik i administrimit të drejtësisë (vendimi i GJEDNJ në çështjen Hirvisaari kundër Finlandës, 27 shtator 2001, § 30).

Lidhur me çështjen në shqyrtim, Gjykata Kushtetuese konstaton se Gjykata e Apelit Korçë dhe Gjykata e Lartë i kanë dhënë mundësi kërkuesit të parashtrijë pretendimet e tij dhe të paraqesë provat në mbrojtje të këtyre pretendimeve, i kanë administruar dhe çmuar këto prova sipas bindjes së tyre të brendshme dhe në përfundim të procesit, me vendim të arsyetuar, janë shprehur mbi mënyrën e vlerësimit të këtyre provave dhe zgjidhjen e çështjes konkrete në themel. Në këtë kontekst, në lidhje me këtë pretendim, procesi ligjor nuk mund të konsiderohet si i parregullt.

Në përfundim, Gjykata Kushtetuese vlerëson se procesi i zhvilluar në gjykatën e apelit, në tërësinë e tij, ka qenë i parregullt nga pikëpamja kushtetuese, pasi kjo gjykatë ka cenuar standardin kushtetues të paanshmërisë së gjykatës si një nga elementet thelbësore për një proces të rregullt ligjor, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, duke u bazuar në nenet 131, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “g” të Kushtetutës, si dhe në nenet 72 e 77 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Shfuqizimin si të papajftueshmë me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë të vendimeve nr.122, datë 25.5.2005 të Gjykatës së Apelit Korçë dhe nr.317, datë 15.3.2007 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

- Dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Apelit Korçë.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Vladimir Kristo (kryetar), Fehmi Abdiu, Kujtim Puto, Petrit Plloçi, Sokol Berberi.

Anëtarë kundër: Gjergj Sauli, Xhezair Zaganjori, Sokol Sadushi, Vitore Tusha.

MENDIM PAKICE

Jemi kundër vendimit të shumicës lidhur me kërkesën e Engjëll Hysenbegasi për këtë arsye:

Shumica ka pranuar pretendimin e kërkuar se Gjykata e Apelit Korçë nuk ka respektuar parimin e paanshmërisë së gjykatës duke e paragjykuar çështjen. Si argument për këtë, kërkuar ka sjellë faktin se subjekti i interesuar ka njohje të gjera në këtë qytet, mes të cilëve edhe me gjyqtarët që kanë marrë pjesë në gjykimin e kësaj çështjeje. Për këtë shkak, procesi ka qenë që në fillim i paragjykuar, duke mos respektuar kështu parimin e paanshmërisë së gjykatës.

Ashtu siç shprehet edhe shumica në vendimin e saj, paanshmëria ka të bëjë kryesisht me pozicionimin subjektiv dhe objektiv të gjyqtarit gjatë gjykimin të një çështjeje. Gjyqtari, sipas këtij parimi, duhet të qëndrojë mbi palët dhe të marrë vendimin pa u ndikuar prej tyre, por vetëm duke u mbështetur në provat, dijet dhe bindjen e brendshme të vetë gjyqtarit. Ky parim dikton edhe prezumimin e paanshmërisë së gjyqtarit derisa të provohet e kundërta. Në këtë këndvështrim, shumica ka pranuar se nga ana subjektive gjyqtari nuk ka dhënë asnjë shkak që të provojë anshmërinë e tij. I vetmi argument që e bën palën të dyshojë në paanshmërinë e tij është fakti i njohjes së gjerë që ka pasur paditësi, përfshi këtu edhe njohjen e tij me një nga anëtarët e trupit gjykues, i cili në përputhje me të gjitha rregullat procedurale ka paraqitur dorëheqjen para kryetarit të Gjykatës për këtë shkak. Kryetari nuk e ka pranuar dorëheqjen, duke arsyetuar se vetëm shkaku i njohjes me paditësin nuk mund të përbëjë shkak për dorëheqje.

Pakica pajtohet me argumentin e kryetarit të Gjykatës së Apelit Korçë, pasi vetë fakti i njohjes me palët nuk mund të barazohet domosdoshmërisht me anshmërinë në gjykim. Ky fakt duhet të shoqërohet patjetër edhe me veprimet dhe qëndrimet e gjyqtarit gjatë tërë gjykimin, për të arritur në konkluzionin nëse ai ka respektuar apo jo parimin e paanshmërisë. Kështu p.sh. mund të shihet nëse gjyqtari gjatë gjykimin ka bërë pyetje sugestionuese ose të tilla që të përmbajnë dyshime për njëanshmëri duke favorizuar njërin palë apo duke vënë në pozita të pafavorshme palën tjetër; nëse gjyqtari u ka dhënë palëve në proces mundësinë e njëjtë për të shprehur pretendimet dhe argumentet e veta; nëse ai ka marrë apo jo provat e paraqitura pa cenuar të drejtat e palëve në proces etj.

Neni 72 i Kodit të Procedurës Civile ka parashikuar rastet dhe kushtet kur gjyqtari duhet të heqë dorë nga gjykimi i çështjes. Shumica nuk ka arritur të provojë asnjë nga këto elemente që të mund të vërtetonin cenimin e paanshmërisë nga Gjykata e Apelit Korçë. Vetëm pranimin e faktit të njohjes së gjyqtarit me paditësin pa pasur provë tjetër shtesë është në vetvete paragjykim nga ana e shumicës për gjykimin objektiv të gjyqtarit gjatë procesit gjyqësor. Jo vetëm kaq, por duke iu referuar përmbajtjes së nenit 73 të Kodit të Procedurës Civile, parashikohet e drejta e kryetarit për të vlerësuar kërkesën për dorëheqje të gjyqtarit nga gjykimi i çështjes. Nëse do të pranojmë arsyetimin e shumicës, atëherë kryetari të gjykatës i lind detyrimi të pranojë çdo lloj kërkesë për dorëheqje të gjyqtarëve pa pasur mundësinë reale ta çmojë atë nëse vërtet është e bazuar apo jo për të mos lënë shkaqe për dyshim. Një praktikë e tillë, mendojmë se nuk do t'i shërbente funksionimit normal të punës së gjykatave.

Për sa më lart, pakica mendon se ky pretendim nuk duhet të ishte pranuar si i pabazuar.

Anëtarë: Sokol Sadushi, Vitore Tusha, Xhezair Zaganjori.